

І як тепер тебе забути?

Душа до краю добрела.

Такої дивної отрути
я ще ніколи не пила.

Такої чистої печалі,
такої спраглої жаги,
такого зойку у мовчанні,
такого сяйва навкруги.

Такої зоряної тиші,
такого безміру в добі!..

Це, може, навіть і не вірші,
а квіти, кинуті тобі.